

[Statsministeren.]

Med andre ord, regeringen agter at føre en realistisk og en fordomsfri politik, der, alt efter hvad udviklingen kræver, på hensigtsmæssig måde og uden restriktioner indførelse søger at holde dansk økonomi i ligevægt såvel indadtil som udadtil.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen har bedt om en forklaring på den seneste udvikling i lægestriden i Klaksvig på Færøerne. Det er klart, at jeg skal give denne, når det er ønsket, men jeg må først ganske kort ride baggrunden op, da det vist er første gang, sagen omtales her fra folketingets talerstol.

Den 1. juli 1951 konstitueredes Olaf Halvorsen som læge ved sygehuset i Klaksvig. Læge Halvorsen, der siden 1948 havde været reservelæge ved sygehuset i Thorshavn, er ikke medlem af Den almindelige danske Lægeforening og kan som følge af lægeforeningens overenskomst med de samvirkende sygekasser ikke være sygekasselæge. Da lægeordningen på Norderøerne imidlertid forudsætter, at sygehuslægen har en vis sygekassepraksis, blev det ved læge Halvorsens tiltræden betydet ham, at han ikke kunne hæve honorar for sygekassens regning, før hans forhold til lægeforeningen var i orden, samt at det var en forudsætning for, at han kunne komme i betragtning ved den endelige besættelse af stillingen, at han påny blev optaget i lægeforeningen. Som bekendt er Halvorsen ekskluderet af lægeforeningen, fordi han ikke har betalt omkostningerne — ca. 600 kr. — ved en overvoldgiftsretssag mod ham for unational optræden under besættelsen. Rigsombudsmanden, landslægen og mange andre opfordrede forgæves den pågældende til at betale det nævnte beløb, hvorefter han ville blive optaget i foreningen. Efter at en nyordning på Færøerne var gennemført, blev stillingen opløst til endelig besættelse. Halvorsen indsendte ansøgning, men under de foreliggende omstændigheder vedtog sygehusbestyrelsen efter at have indhentet de sædvanlige udtalelser om ansøgerens kvalifikationer at ansætte kommunelæge Rubek Nielsen. Lægeskiftet blev af forskellige grunde udskudt til 1. april 1953.

Da afgørelsen var truffet, indsamledes adresseunderskrifter for Halvorsen på Norderøerne, og en delegation rejste til Køben-

havn for at forhandle med statsministeriet og udenrigsministeriet. Overalt fastholdt man imidlertid, at den foretagne udnævnelse var lovlig, men „adressefolkene“, som de hedder — de færinger på Norderøerne, der indsamlede underskrifter på adressen — „adressefolkene“ hindrede uanset dette rigsombudsmanden og landslægen samt den nyvalgte læge Rubek Nielsen i overhovedet at komme i land i Klaksvig.

Kommunelægen i Klaksvig, en færinger, havde et meget dårligt samarbejde med Halvorsen og opgav som følge heraf sin stilling i foråret 1953, således at Halvorsen efter den tid ikke blot har siddet på trods af myndighedernes klare afgørelse, men endog har været eneste læge i Norderøernes lægedistrikt, der omfatter over 5 000 indbyggere. Siden striden opstod, har der været gjort flere forsøg på at løse den, men uden held. Beboerne på Norderøerne har holdt fast ved, at de ikke ville gå med til nogen anden løsning end Halvorsens forbliven.

Den 12. marts 1954 rettede lagmand Djurhuus en henvendelse til mig om at søge den verserende konflikt bragt ud af verden på, som det hed, en værdig og retfærdig måde. Jeg svarede, at regeringen på samme måde som den tidligere regering ville være villig til indenfor rimelige grænser at yde landsstyret den hjælp, det måtte ønske, for at opnå en løsning på et lovligt grundlag. Jeg havde forstået lagmandens henvendelse således, at han ønskede for søgt en mægling, men efter min opfattelse kunne regeringen kun indlade sig på forhandling med ansvarlige myndigheder og med samenslutninger eller foreninger, som vel er berørt af konflikten, men som ikke er stiftet i anledning af den. Jeg lovede derfor at tage op til velvillig overvejelse at søge konflikten løst under forudsætning af, at samtlige de nævnte myndigheder eller foreninger på forhånd erklærede sig indforstået med at henskyde sagens endelige afgørelse til mig og erklærede sig villige til loyalt at acceptere den ordning, der måtte blive truffet. Landsstyret har under 9. april 1954 erklæret sig indforstået med de vilkår, jeg har stillet for en mægling, og også de medlemmer af sygehusbestyrelsen, der bor i Thorshavn, har erklæret sig indforstået hermed.

Sagen blev derefter drøftet på et møde i statsministeriet den 26. maj d. å. I mødet